

Profesionální poutník

Na začátku bylo vyhoření, zklamání z rozpadlého manželství a otázky, co dál. Před šesti lety se tak vystudovaný textilní ekonom a posléze počítačový expert **PETR HIRSCH (36)** rozhodl vyřešit životní krizi extrémním způsobem. Nechal celý svůj dosavadní život za sebou a vyrazil s dvacetikilovým batohem do světa. Sám, pěšky, do neznáma. Po cestě našel sám sebe, hrob svého dědy v Itálii, víru v Boha a především nový smysl života - putovat na celý úvazek. Teď jeho cesta končí...

**ZA ŠEST LET
UŠEL PŘES
23 000 KM**

Nejhorší okamžiky zažil v tureckých horách, kam si pro něj přijela policie v domněni, že je terorista.

Nejdříve v roce 2010 vyrazil pěšky z domova ve Dvoře Králové do Santiaga de Compostela ve Španělsku, kam se sbíhají trasy historické svatojakubské cesty (sít dvanácti poutních cest z Francie, Itálie a Portugalska, které vedou ke hrobu sv. Jakuba, Kristova učedníka). Šlapal den co den, čas neřešil. Spal pod celtou, nebo kde se dalo, za ubytování nikdy neplatil, a po sedmi měsících byl na místě. Ze Španělska ale pokračoval dál. Něco měl našetřeno, finančně mu pomohla maminka a bratr. Přes Gibraltar došel do Janova. A po čtyřměsíční přestávce do Říma, kde vyhledal hrob svého dědy. Pak přes Turecko a Kypr v prosinci 2012 do Jeruzaléma. Dohromady při první cestě, trvající dva a půl roku, ušlapal 16 000 kilometrů.

Když se vrátil domů, měl už v hlavě další plán. Vydat se pěšky na cestu kolem světa. Nalinkoval si, že za dvacet let ujde sto tisíc kilometrů. Vyrazil v červnu 2014. V první etapě ušel 3 400 kilometrů. Z Dvora Králové přes Německo, Lucembursko, Belgie, Holandsko až do Kodaně. Už loni se ale vize půl roku putovat a půl roku být doma jako nereálná.

Do dánské metropole se pak vrátil loni v létě a pokračoval dál na sever. Prošel Norsko, Švédsko, Finsko a část Rus-

ka. Loni v prosinci dorazil do estonského městečka Tudu. „A ve srubu u tamního jezera jsem tu cestu ukončil.“ To, proč kdysi na cestu vyrazil, už prostě zmizelo. Uvědomil si prý, že vlastně utíká jen sám před sebou a taky že nechce zůstat sám. A tak se rozhodl vrátit do takzvaně normálního života, získat zpět přítelkyni, kterou kvůli putování téměř ztratil, vytvořit a zajistit rodinu.

■ **Kolik kilometrů jste tedy vlastně od roku 2010 ušel?**

Za poslední rok přes 3 900 kilometrů, rok před tím 3 400. A před tím 16 tisíc. Takže něco přes 23 tisíc. Za více než 40 měsíců na cestách jsem prošel 26 států převážně Evropy a něco málo z Blízkého východu.

■ **Pojďme na úplný začátek a zkuste ještě rozebrat to prvotní rozhodnutí vyrazit...**

Oženil jsem se v devatenácti, po deseti letech jsme se ale rozvedli, s čímž jsem se těžce vyrovnával. S rozvodem přišlo vyhoření, práce mě nenaplňovala, stále mi přicházely filozofické otázky, co je vlastně smyslem mého bytí. A já potřeboval nalézt odpovědi.

■ **Chodil jste vždycky sám?**

„**Ta rodina mě udala, že jsem terorista.**“

Pokud chci pracovat sám na sobě, tak myslím, že je to tak nejlepší. Může se ale stát, že na cestě potkám člověka, s kterým strávím víc dnů nebo týdnů. Třeba v roce 2012 jsem čtyři měsíce putoval s bývalou přítelkyní ze Švýcarska a v posledních dvou letech se ke mně vždy přibližně na jeden měsíc připojila současná přítelkyně.

■ **Takže samoty jste se nikdy nebál?**

Nebál. I když předtím jsem ji nevyhledával. Sám do zahraničí jsem jel poprvé až v roce 2007, a to jenom na tři dny. V roce 2009 jsem byl měsíc na Krétě, kde jsem se prvně dozvěděl o Svatojakubské cestě. Poprvé jsem strach cítil, když jsem opouštěl Evropu a připlul do Turecka – kvůli předsudkům, jak mě budou přijímat. První tři dny jsem se schovával a vyhýbal kontaktům s lidmi. Ale taky jsem měl strach v Řecku, když jsem zjistil, že jsou v horách medvědi.

■ **A byli?**

Byli. Šel jsem sám přes průsmyk, a jednu noc mě probudilo z lesa bručení. Rozsvítil jsem čelovku a koukal, na který strom polezu. Pak jsem si uvědomil, že medvědi dovedou taky šplhat. Naštěstí se bručení začalo vzdalovat. Tak jsem si lehnul a spal dál. Ráno jsem se sbalil a pak jsem potkal pastevce, který mi ukazoval poničenou ohradu, kde medvěd napadnul ovce. Od té doby jsem dva nebo tři týdny už v lese na noc nezůstával a vždycky jsem se snažil dojít do vesnice.

■ **Lidi jste se nebál?**

Nebál, i když několik nepříjemností mě na cestě taky potkalo. Asi nejhorší to bylo v Turecku, kam si pro mě do hor přijela policie, která měla podezření, že jsem terorista. Měl jsem dvouletý plnovous, šátek a delší vlasy. Po třech dnech bloudění v horách jsem zaklepal u rodiny, která žila v kamenné boudě, v takové zemljanice. Smáli se na mě, dokonce si mě fotili. Pojedli jsme, popili čaj a pak mě nechali lehnout na matraci. V jednu hodinu ráno jsem otevřel oči a nade mnou stáli tři chlapi se samopaly. Něco turecky křičeli, hodili mě obličejem na zem a vytáhli do mrazu. Tam čekalo dalších šest chlapičků bez označení. Naložili mě do džípu, v první vesnici jsme přestoupili do starého zničeného auta a dvě hodiny sjížděli serpentinami z hor. „To je v prdeli, houby policie,“ říkal jsem si. Pět hodin jsem netušil, o koho jde a co se mnou udělají. Nakonec jsme v šest ráno dojeli na policejní stanici v Anamuru. Ta rodina v horách mě udala, myslela si, že jsem terorista. Nakonec se ke mně ale policajti chovali docela pěkně, dali mi oběd a po šesti hodinách mě propustili s úsměvem a otázkou, zda ještě někdy navštívím Turecko.

■ **A ta příjemnější setkání?**

Většina zážitků a zkušeností byla pozitivních. Třeba ve Švédsku, ale nejenom tam, jsem se setkal s obrovskou pohostinností, vlídností a lidskou přívětivostí. Moc fajn lidi. Ze severu mám i zkušenost s uprchlíky. Skoro v každé vesnici je utečenecký tábor, kde čekají na rozhodnutí o udělení azylu. Jeden večer jsem strávil v kostele asi s třiceti uprchlíky převážně ze Sýrie, Eritree a Afghánistánu. Převážně mladí kluci, sympatičtí, člověk by jim dal korunu. Mluvil jsem anglicky

s jedním Eritrejcem, který nechal doma manželku s dítětem a před rokem se vydal na cestu přes poušť a Středozemní moře do Itálie. Zážitky, nad nimiž zůstává rozum stát. Překvapilo mě, že je schopný opustit svoji rodinu bez jistoty, že ji ještě někdy uvidí. Říkal, že co se má stát, to se stane. Byl to profesní porodní asistent. A hodně věřící křesťan, za což by ho doma čekalo vězení.

„**Po dvou a půl letech jsem neměl jediný zubní kaz.**“

■ **Přemýšlel jste o tom, že se můžete na cestách dostat do nebezpečné situace, kterou nebudete moci ovlivnit?**

Když se s lidmi loučím, a to i když jedu třeba jen do Prahy nebo do Brna, tak to dělám s vědomím, že už je třeba nikdy nemusím vidět. Dřív jsem to tak neměl, to se změnilo až s počátkem mého putování. Při usínání ve volné přírodě nevím, kdy přijde bouřka, zda na mě nespadne strom nebo jestli se mě někdo nebude snažit okrást a nebodne mě při tom nožem.

■ **Jak si při tomhle vědomí vybíráte místo na spaní?**

Chvilku čekám a ptám se toho místa, zda je vhodné na spaní. Poděkuju za ten den s přáním, že bych se rád druhý den probudil. A ráno pak poděkuju, že jsem přečkal noc a vyrazím dál. Prostě se snažím život brát takový, jaký je.

■ **Měl jste s sebou na cestách telefon?**

Při první cestě do Santiaga jsem ho měl, ale byl vypnutý. V kontaktu jsem byl jen s mámou, které jsem volal tak jednou za měsíc. Ze Santiaga jsem šel na Gibraltar

a do Janova jedenáct měsíců bez telefonu. V batohu na zádech mám laptop, ale ten je mi v horách málo platný. Kde byl ale dostupný internet, byl jsem od roku 2014 prakticky pořád on-line. Ne kvůli mé bezpečnosti, ale proto, že jsem chtěl cestu sdílet, aby z mého putování měli něco i ostatní.

■ **Co dál v batohu nosíte?**

Oblečení a spacák s karimatkou, to je elementární základ. Pak lékárničku, věci základní hygieny. Tahám i věci na vaření, protože mám rád teplé jídlo a beru to vaření jako příjemný rituál na závěr dne. Dá se tím navíc ušetřit. Zároveň mám s sebou i nějaké jídlo, většinou víc než na jeden den. Plus teplé oblečení, neboť většinou putuju přes tři roční období. A pak techniku. Notebook, foťák, záložní baterky. A zbytek jsou maličkosti. Celkem to váží tak devatenáct kilo, dá se na to zvyknout. Ale samozřejmě čím míň těch kil nesete, tím lehčí máte krok. Španěle třeba dokážou jít jen s chlebníkem a kreditkou. Obecně se doporučuje, že by váha batohu neměla přesáhnout deset procent tělesné hmotnosti člověka.

■ **Měl jste kromě vaření na cestách ještě nějaké další rituály?**

Největším rituálem je chůze samotná. Odpočinek, příprava jídla, zastávky v kostelech a čtení bible. Uvědomění si vděčnosti na konci dne. Alespoň jednou denně se modlím. V roce 2010 jsem dostal růženec a trvalo mi další tři roky naučit se, jak ho používat. Pak jsem to na cestě zkusil při chůzi a překvapilo mě, jaký mi to na cestě přináší klid.

■ **Odkdy jste věřící?**

To cesta mě přivedla k uvědomění si vlastních kořenů a k přijetí existenci Pána Boha. Před cestou jsem cítil prázdnotu, potřeboval jsem odpovědi na svoje otázky, hledal jsem nějaké společenství. Na cestě jsem ale pochopil, že není třeba se obracet na alternativní nebo východní náboženství, že naše křesťanství poskytuje dostatek moudrosti. Na cestě jsem přečetl celý Nový zákon a došel k přesvědčení, že základní myšlenky, co pronesl Ježíš, platí.

■ **Co ještě vás putování naučilo?**

Třeba nemít strach z lidí, nebát se o něco požádat.

■ **Předtím jste považoval žádost o pomoc za slabost?**

O něco si říct pro mě byla noční můra.

Účes člověka úplně změnil. Kdysi nosil dlouhé vlasy, teď je nakrátko.

Proto jsem prvních šest dnů spal po lesích a autobusových zastávkách. Pak jsem došel do Kutné Hory, kde je farnost svatého Jakuba. Stál jsem tam u dveří půl hodiny a nebyl schopný zazvonit, protože jsem nevěděl, co říct. Přišlo mi to trapné. A pak se ty dveře samy otevřely, vyšel pan farář a ptal se, co potřebuju. Tak jsem se představil s tím, že jdu do Santiaga a hledám místo na přespání. A on mě přijal, aniž by zkoumal, jestli jsem, nebo nejsem věřící... I pouhé zaklepaní na dveře byl pro mě tehdy obrovský problém, to člověk nezlomí hned. Častokrát jsem si šel radši lehnout do lesa. I dnes ale mnohdy upřednostním samotou a les, než někde prosit o pomoc.

■ Jaký je návrat do civilizace, když víte, že jste se týden nemyl?

Když je možnost, tak se snažím základní hygienu dodržovat. Zuby sice zanedbávám docela dost, ale paradoxně po dvou a půl letech jsem neměl ani jeden kaz, zatímco předtím jsem jich měl plnou hubu, a to jsem si zuby čistil pravidelně. Jím mraky sladkého a žádný kaz. Zubařka říkala, že kazivost zubů je spojena s imunitou, a já byl za celou tu dobu nemocný jen dvakrát. Trávím devadesát procent času venku, v přirozeném prostředí, a tělo za to poděkuje... V létě peru, kde se dá. Rekord nemytí je měsíc. To bylo v zimě v Portugalsku, a to už i mně bylo nepříjemné. Ve Španělsku se mi jednou stalo, že jsem šel do knihovny na internet a nějaká holka si odsedla a ukazovala obsluze, že smrdím. To jsem se styděl sám za sebe.

■ S kolika penězi na den jste při putování vystačili?

Snažím se vždy vejít do 10 eur na den, což třeba v Německu není problém. Je to jen na potraviny a drobné výdaje, komerční ubytování nepřichází v úvahu. Díky tomu, že mě někdo pohostí nebo pozve, stačí mi občas i méně. Dánsko a severské země byl ale průšvih.

■ Jak jste to měl s úřady v Česku? Platil jste si třeba zdravotní a sociální pojištění?

Na dva a půl roku jsem se úplně od všeho odpojil a jediné, co mi z Čech zůstalo, byla občanka, pas a platební karta. Ze zdravotního pojištění může být člověk odhlášen za předpokladu, že je víc než šest měsíců mimo republiku a po návratu doloží, že byl pojištěn jinak. Třeba celoročním cestovním pojištěním. Sociálku jsem čtyři roky neplatil, pak jsem si uvědomil, že je

Během dvaceti let chtěl pěšky obejít svět. Před dvěma měsíci své rozhodnutí změnil: „Dospěl jsem k tomu, že mi nestojí za to obětovat 20 let života, abych na jeho konci zůstal úplně sám. Přestalo mi to dávat smysl.“

to sobecké, že si nesporím na sebe, ale platí se z toho důchody našim rodičům. Takže teď si platím zdravotní a sociální pojištění jako OSVČ.

■ Co je při putování nejtěžší?

Když je zima, tak se ráno přemluvit do toho mrazu vstát. Nezbyvá ale než jít, abych nezmrznul. Pohyb kupředu je jediná cesta. Zase se ale na druhé straně pohybují v nádherné přírodě.

■ Jaký byl ten loňský rok ve srovnání s předchozími?

Rozhodně nejextrémnější z pohledu samoty. Na severu Evropy je nízká zalidněnost, takže se stávalo, že jsem za týden putování potkal třeba jen tři lidi a tři losy. Šel jsem přes tisíc kilometrů švédskými lesy, vzdálenost mezi obcemi bývala i sto kilometrů.

■ Co si z tak dlouhých cest nejvíce pamatujete?

Samotu, chlad, mokro a zimu z minulého roku a v kontrastu s tím setkání s konkrétními lidmi, krásu přírody a vodu. Z pohledu celého putování za těch posledních šest let mi nejvíce utkvěla v mysli a srdci lidská добрta a pohostinnost. Poznání, že vsu-

de, kde jsem procházel, žijí dobří lidé, kteří se nebojí pomoci druhému člověku, i když ho vůbec neznají.

■ Co vám nejvíce chybělo?

V posledním roce přítelkyně Lucie. Na první cestě do Santiaga jsem stesk tolik nepocítoval, protože jsem byl v té době sám. Teď už jsem ale ten stesk po blízkém člověku vnímal hodně. Po několika měsících na cestě byl každý další den delší a delší.

■ Dostal jste se někdy až na dno?

Na začátku projektu jsem chtěl obojí, rodinu a jít kolem světa. Myslel jsem, že to dokážu skloubit půl na půl, navíc jsem potkal přítelkyni, která byla ochotna to tolerovat. Ale po roce a půl jsme viděli, že je to nereálné. Když jsem pak loni došel v Norsku na Severní polární kruh, cítil jsem se strašně pyšnej a namachrovanej, ale ve stejný den jsem dostal od přítelkyně zprávu, že se se mnou rozchází.

„Choval jsem se kvůli tomu snu jako sobec.“

■ Jeho první pouť začala 1. června 2010 a vedla z Dvora Králové do španělského Santiaga de Compostela. Pak kolem Pyrenejského poloostrova do Janova.

■ Po čtyřměsíční přestávce ve Švýcarsku vyrazil z Nottwilu do Říma a přes Balkán, Turecko a Kypr až do Jeruzaléma, kam dorazil 26. prosince 2012.

■ Na pouť kolem světa vyrazil 1. června 2014 přes Německo a kus Evropy až do Dánska. Tam se pak vrátil 3. června 2015 a přes Skandinávii došel do Estonska (přes moře jel lodí).

Radost až do nebes a následný pád úplně dolů. Po dalších dvou měsících putování jsem dospěl k tomu, že mi nestojí za to obětovat 20 let života, abych na jeho konci zůstal úplně sám. Sice bych dosáhl něčeho neobvyklého, přineslo by mi to možná slávu, ale pro co? Přestalo mi to dávat smysl.

■ A jak to dopadlo s přítelkyní?

Měsíc a půl jsme téměř nekomunikovali. Já šel těmi nekonečnými švédskými lesy ze severu do Stockholmu, přemýšlel jsem

a začal si uvědomovat, že jsem ten vztah zničil. Že rodinu mají tvořit oba. Že sice chci putovat kolem světa pro mír, ale zároveň jsem obrovský sobec, který vyžaduje oběti od druhých, aby mohl naplnit svůj sen, a že s tím to mírové poselství nejde dohromady. Vzpomněl jsem si, co mě v roce 2010 dostalo na cestu a drželo mě na ní – vyhoření z práce, vyrovnání se s životem, našťvanost na svět. A uvědomil si, že už je to pryč, že sám dál už jít nepotřebuju a nechci.

Když spal Petr Hirsch v řeckých horách, vyděsil ho medvěd hnědý. Jde o největší evropskou šelmu, kterému člověk těžko upláchne. I přes svůj mohutný vzhled dokáže tenhle druh medvěda běžet rychlostí více než 45 km/h - to nesvede ani světový rekordman na 100 m Usain Bolt.

■ Takže?

Lucii jsem požádal o odpuštění, rozhodl se, že v projektu nebudu v této podobě pokračovat a po návratu domů jsem se pokusil získat znovu její srdce a důvěru. Jsme zase spolu.

■ Takže je s putováním definitivní konec?

Ne že bych skončil úplně. Budu se tomu ale věnovat v nějaké časově snesitelnější podobě.

■ A nemrzí vás, že jste opustil svůj sen?

Věřím v jedinou konstantu, a tou je změna. Vše kolem nás se vyvíjí a proměňuje. I naše vlastní myšlenky, pocity a rozhodnutí. Nemá cenu zarputile a tvrdohlavě trvat na něčem, co začne postrádat smysl. Rád bych ale projekt pěšího putování kolem světa transformoval do štafety. Budu oslovovat lidi a snažit se je motivovat, aby pokračovali v tom, co jsem začal.

■ Co vám putování nejvíce dalo?

Poznání života a lidí, zkušenosti, které se nedají načíst nebo koupit. Vědomí toho, že nic není černé nebo bílé, ale je mezi tím nekonečně mnoho barevných střípků. Že svět není tak zlý, jak se mnohdy může z médií zdát.

■ Čím si teď zaplníte život?

Rodinou. Prioritní je pro mě ekonomická soběstačnost, tedy částečný návrat k původní profesi SAP konzultanta na volné noze (člověk, který pomáhá přizpůsobit počítačový software potřebám dané firmy, pozn. red.). Chci také zúročit posledních šest let v oblasti poutnických aktivit. Nabízím své zkušenosti jako průvodce. Letos založím spolek, jehož jednou z priorit bude doprovázení a pomoc lidem s hendikepem, nevidomým nebo na vozíku, kteří by rádi absolvovali svoji pouť k některému z významných poutních míst v Česku nebo Evropě. Dalším úkolem je kniha.

■ Doporučil byste pouť ostatním?

Věřím, že pouť je univerzálním lékem na všechno. Častokrát jsem potkal jiné poutníky, kteří vyrazili na cestu z důvodů nějakých těžkostí. Ono opravdu není od věci udělat si odstup, vzít si čas pro sebe, nechat myšlenky plynout a počkat, co z toho vzejde. Putování je lepší než někde chlastat, brát drogy nebo propadnout nikdy nekonečnému osobnímu rozvoji (smích).

Lída Charvátová

